

PAIGE TOON

**KNUFFEL
MIJ!**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Pictures of Lily

Uitgave

First published in Great Britain by Pocket Books UK, 2010

An imprint of Simon & Schuster UK Ltd, Londen

Copyright © 2010 by Paige Toon

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Marion Kriele

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Hill Creek Pictures

Foto auteur

Greg Toon

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3442 5

D/2012/8899/26

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.paigetoon.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Wil je met me trouwen?’

Op dat moment denk ik aan je. Ik denk elke dag aan je. Maar gewoonlijk doe ik dat op het rustigste moment van de morgen. Of in het holst van de nacht. Niet als mijn vriend van de afgelopen twee jaar me net ten huwelijk heeft gevraagd.

Ik neem Richard op, die me hoopvol aankijkt. ‘Lily?’ dringt hij aan.

Het is tien jaar geleden, maar het voelt als gisteren dat je wegging. Hoe kan ik met heel mijn hart ja tegen Richard zeggen als het voor het grootste deel aan jou toebehoort?

Ik haal diep adem en dwing mezelf iets te zeggen...

Tien jaar geleden

I

‘Oké, genoeg! Ik heb het gehad met je geklaag! We zijn nu hier en we gaan niet terug, dus wen er maar aan, Lily!’

Eindelijk is er iets bij mijn moeder geknapt. Ik kan niet zeggen dat ik haar dat kwalijk neem. Al vanaf het moment dat ze contact met Michael kreeg via internet heb ik lopen klagen over het idee dat we naar Australië zouden verhuizen.

‘Is het gras hier ooit groen?’ vraag ik verveeld. Als ze denkt dat ik nu ophoud met klagen, heeft ze het goed mis.

Mijn moeder zegt niks. Ze slaakt slechts een zucht en werpt een blik in haar achteruitkijkspiegel voor ze naar links gaat.

Het is eind november – Australische lente – en we rijden de heuvels rond het vliegveld van Adelaide in. Aan mijn linkerkant rijzen de gele heuvels op en aan mijn rechterkant vallen ze weg in met bomen begroeide kloven. De weg is belachelijk bochtig, dus ik moet de armleuning vastgrijpen. Ondertussen moet ik ook mijn ogen tegen het felle zonlicht dichtknijpen omdat ik vergeten ben mijn zonnebril uit mijn koffer te pakken. Ik hoef denk ik niet te zeggen dat ik een pokkenhumeur heb.

‘Had hij ons niet op zijn minst van het vliegveld kunnen halen?’ mopper ik.

‘We moesten toch de huurauto ophalen. En zoals ik al heb gezegd: hij moest werken.’

‘Konden de wallaby’s vanochtend niet zonder hem?’ De nieuwe liefde in mijn moeders leven zorgt voor die dieren in een plaatselijk natuurpark. Het enige wat hij de hele dag doet is kangoeroes eten geven en koala’s vasthouden voor sentimentele toeristen.

‘Misschien wel,’ reageert mam. Achter haar kalme uiterlijk gaat enige spanning schuil. ‘Maar in zijn boodschap had hij het over een zieke Tasmaanse duivel.’

‘Je meent het.’ Ik klink ongeïnteresseerd.

‘Dat klinkt niet als de Lily die ik ken,’ merkt ze narrig op. ‘Díe Lily zou bezorgd zijn over dat zieke dier. Díe Lily wilde zelfs een keer niet op vakantie omdat haar hamster ziek was. Díe Lily zorgde altijd voor haar dieren alsof het haar kinderen waren.’

‘Ja, en ze zijn nu allemaal dood,’ onderbreek ik haar.

Stilte.

‘Wat is een Tasmaanse duivel trouwens voor beest?’ vraag ik dan.

‘O, hou je mond toch.’

Een grijns verbijtend staar ik uit het raam, trots op mijn kleine overwinning. Dan besef ik dat we in een ander land zijn. Aan de andere kant van de wereld. En ik realiseer me dat ik helemaal niet heb gewonnen. Ik heb verloren. En niet zo’n beetje ook.

‘Crafers, daar is het.’ Mam doet de richtingaanwijzer aan en slaat links af naar de afrit.

‘En als je hem nou niet leuk vindt?’ vraag ik. ‘Betekent dat dan dat we weer naar huis kunnen?’

‘Ik zal hem wél leuk vinden,’ reageert ze beslist. ‘En dit is nu ons thuis.’

‘Dit zal nooit thuis zijn,’ zeg ik somber.

Engeland is mijn thuis. En zodra ik achttien ben, ga ik terug. Maar dat is pas over twee jaar. Het lijkt wel een mensenleven. Ik ben zo boos op mijn moeder dat ze me dit aandoet, dat ik niet weet waar ik moet beginnen.

Alleen zij kon een man via internet vinden. Het is bijna 2000, wie doet nou zoiets? Het komt door die stomme film, *You've got mail*. Ik zweer het, die heeft mijn moeder op ideeën gebracht toen ze hem afgelopen jaar zag. Het is allemaal leuk en aardig dat Meg Idioot Ryan en Tom Eikel Hanks met elkaar mailen tot ze elkaar vinden, maar wie draait er op voor de gevolgen? Ik dus. En hier zit ik dan, in godvergeten Kangoeroeland, om bij een man te gaan wonen die ik nog nooit heb ontmoet, omdat mijn moeder verliefd is geworden. Voor de zoveelste keer.

We verlaten het stadje dat kennelijk Crafers is en blijven naar links en rechts slingeren over de oneindig bochtige weg. We passeren een weide met witte en bruine geiten.

‘Dus dit is Piccadilly,’ zegt mam.

‘Piccadilly?’ schamper ik. ‘Je houdt me voor de gek, zeker?’

Ze kijkt me even zijdelings aan. ‘Zo heet dat stadje.’

‘Noem je dit een stadje?’ Ik kijk nadrukkelijk naar de enkele huizen en boerderijen langs de weg. Oude auto’s, pick-ups en tractoren die ongebruikt op het kurkdroge gras staan. ‘Het Piccadilly waaraan ik gewend ben is Piccadilly Circus in Londen. Dít lijkt daar in de verste verte niet op!’

Mijn moeder fronsst geërgerd. Ondertussen voert de weg ons door een bescheiden wijngaard. ‘Het is niet ver meer, volgens zijn aanwijzingen.’

We rijden nog een paar huizen voorbij voordat mam langzamer gaat rijden.

‘Rozen, heeft hij gezegd.’ Ze wijst naar grote hoeveelheden roze en rode rozenstruiken aan de kant van de weg en slaat dan links af, de oprit op van een roodbakstenen huis met een bruin dak en een veranda waar wijnranken overheen hangen.

Mam draait zich naar me toe. ‘Aardig zijn, oké?’

Ik wil vragen waarom in hemelsnaam, maar ze is me voor.

‘Alsjeblíéft?’

Op dat moment stapt er een lange donkerharige jongen de houten voordeur uit en ik word afgeleid door de plots angstigste blik

in mijn moeders ogen want hij ziet er, eh, onverwacht lekker uit.

‘Wie is dat?’ vraag ik achterdochtig als mam zich dwingt haar gezicht te ontspannen en haar gordel losmaakt.

‘Dat moet Josh zijn.’

‘Mijn nieuwe grote broer?’ Mijn stem druipt van sarcasme, maar heimelijk wens ik dat ik de klitten, het resultaat van een vierentwintig uur durende vlucht, uit mijn haar had geborsteld. Mam werpt me een laatste smekende blik toe met haar vermoede blauwe ogen, waarna ze uitstapt. Met tegenzin volg ik haar.

‘Hoi!’ Ze straalt als ze over het grindpad door de tuin rent, kleine stofwolkjes opwerpend. ‘Ik ben Cindy.’

‘G’day. Ik ben Josh.’ Hij steekt zijn hand uit, die mam schudt voor ze mij dichterbij trekt.

‘Dit is mijn dochter, Lily.’

De brede glimlach op mijn moeders gezicht dreigt te verflauwen, maar Josh heeft het te druk met mij opnemen om het te merken. Ik sla mijn armen over elkaar en kijk stuurs naar zijn scherp gesneden gezicht, verontwaardigd wachtend tot hij met zijn donkerbruine ogen in mijn lichtbruine kijkt.

‘G’day.’

‘Zeggen jullie dat echt hier?’ vraag ik. Ik negeer zijn uitgestoken hand.

‘Wat?’ Hij haakt zijn duimen in de zakken van zijn spijkerbroek en kijkt geamuseerd. Zijn aantrekkelijke uiterlijk heeft hem duidelijk te veel zelfvertrouwen gegeven, wat me ergert.

‘G’day. Ik dacht dat ze dat alleen in *Neighbours* zeiden.’

‘O, dat.’ Zijn mondhoeken zakken naar beneden en hij kijkt naar mam. ‘Heb je hulp nodig met die koffers?’

‘Pa komt zo thuis,’ zegt Josh als we onze koffers hebben uitgeladen en naar de keuken zijn gegaan. Ik kan best wat rust gebruiken om mijn koffers uit te pakken, maar mijn behoefte aan thee en koekjes is groter dan mijn verlangen om asociaal te zijn.

‘Hoe ver is het naar het safaripark?’ vraagt mam.

‘Het is een natuurpark,’ antwoordt Josh. ‘De grenzen lopen tot

pal naast ons huis, maar het is ongeveer vijf minuten rijden om bij het belangrijkste deel te komen.’

‘Natuurpark, dat is waar ook.’ Zacht wijst mam zichzelf terecht. Josh opent ondertussen het pak koekjes door het cellofaan eraf te rukken. Heimelijk neem ik hem op als hij de ketel vult en op het fornuis zet, voordat hij drie niet bij elkaar passende bekers uit een geel geverfde kast pakt. Zijn donkere haar zit in de war. Het ziet eruit alsof hij net uit bed is. Als hij de slaap uit zijn ogen wrijft, begint me te dagen dat dat vermoedelijk ook zo is. Het is pas negen uur ’s morgens en hij is achttien, negentien? Hij ziet er niet uit als iemand die vroeg uit de veren is.

Josh draait zich om, zodat ik snel mijn blik neersla, en vraagt: ‘Willen jullie melk of suiker?’

‘Ja, graag. Allebei melk en een schepje suiker,’ antwoordt mam voor ons beiden.

Josh kwakt een pak melk en een suikerpot vol theevlekken op de tafel. ‘Ga je gang,’ zegt hij. Op dat moment begint de ketel te fluiten.

Ik pak de koekjes. YoYo’s heten ze.

‘Vertel eens, Josh,’ zegt mam, ‘wat doe jij?’

‘Ik werk in een garage in Mount Barker,’ is zijn antwoord.

‘Als wat?’

‘Auto’s oplappen.’

‘Hoe ver is Mount Barker?’

‘Ongeveer twintig kilometer verderop aan de Princes Highway.’

‘O, dat is waar, hier zijn het kilometers, hè? Wij zijn mijlen gewend.’

Ik gaap. Luidruchtig.

Josh kijkt me aan. Dan schiet zijn blik in de richting van de gang.

‘Daar is Pa.’ Hij staat op en loopt de hal in.

Mam begint direct op een roze gelakte duimnagel te bijten. ‘Denk je dat ik hem tegemoet moet lopen?’ fluistert ze me toe. Ze ziet er nerveus uit.

‘Nee. Wacht hier maar,’ zeg ik. ‘En zit niet op je nagels te bijten.’

Met een ruk haalt ze haar hand weg en strijkt haar halflange geblondeerde haar glad. Eventjes komt er een golf van medeleven bij me opzetten. Die is slechts van korte duur. Ik hoor de deur open- en dichtgaan, het gemurmel van mannenstemmen en dan verschijnt Josh weer in de keuken, pal daarop gevolgd door zijn vader. Mam springt overeind, zodat haar stoel bijna omvalt. Haastig grijpt ze naar achteren, waardoor ze tegen de tafel stoot en de thee op het groene plastic tafelkleed klotst.

‘Sorry, ik ben zo onhandig,’ verontschuldigt ze zich zenuwachtig.

‘Maak je niet druk,’ bast Michael. ‘Josh, haal er even een theedoek overheen, *mate*.’ Dan richt Michael zich tot mijn moeder. ‘Cindy,’ zegt hij hartelijk, en hij schudt zijn hoofd. ‘Eindelijk.’

‘Hallo, Michael,’ mompelt ze verlegen. Ze stappen naar elkaar toe voor een ongemakkelijke omhelzing. Een echte knuffel is het niet.

Josh trekt samenzweerderig een gezicht naar me. Ik grijnslach terug.

Mam maakt zich los en wijst naar mij. ‘Dit is Lily.’

Michael komt naar me toe en legt zijn hand op mijn schouder. ‘Blijf zitten, blijf zitten,’ dringt hij aan, ook al was ik dat toch al van plan. ‘Fijn je te ontmoeten, Lily.’

Michael is begin veertig en zo’n acht jaar ouder dan mam. Ze was pas negentien toen ze mij kreeg. Mam is ongeveer één meter tweeënzeventig, maar Michael torent niet echt boven haar uit met één meter zevenzeventig. Bij haar slanke gestalte vergeleken is hij nogal bonkig. Hij heeft bruingrijs haar, een verweerd gezicht en een soort chocoladebruine ogen. Zijn Australische accent is sterk en zijn stem luid, maar hij is niet overweldigend. Ondanks mijn voornemen mag ik hem direct. Ik vraag me af of hij enig idee heeft waaraan hij begonnen is.

‘Zet de ketel op, jongen,’ commandeert hij Josh. ‘Ik heb de hele ochtend nog geen kop gehad.’ Josh gehoorzaamt en Michael tilt een stoel op, zodat die niet over de vloer schraapt, en komt naast

me zitten. ‘Hoe was jullie vlucht?’ Hij kijkt van mam naar mij.

‘Goed, prima,’ reageert ze.

‘Lang,’ verkondig ik. ‘En het eten was niet te pruimen.’

‘Ach, jeetje,’ zegt Michael meelevend. ‘Ik had gedacht dat we wel een *barbie* voor de lunch konden doen. Als jullie dan nog wakker zijn.’

‘Willen jullie nog thee?’ vraagt Josh met tegenzin aan mam en mij.

Mam kijkt op. ‘Als het niet te veel moeite is.’

‘Natuurlijk is het niet te veel moeite!’ brult Michael bijna. ‘Lily?’

‘Nee, dank je.’

Josh regelt de thee.

‘Heeft mijn jongen goed voor jullie gezorgd?’ vraagt Michael.

‘Ja, heel goed,’ antwoordt mam.

‘Dokken dan,’ zegt Josh tegen zijn vader. Met uitgestrekte hand leunt hij over de tafel.

‘Later, jongen.’ Michael slaat zijn hand weg.

‘Heeft je vader je omgekocht om aardig voor ons te zijn?’ vraag ik Josh geamuseerd.

‘Twintig dollar,’ bevestigt Josh grijnzend.

‘Dan heb je je laten afzetten,’ deel ik hem mee.

‘Ah, die twee gaan problemen veroorzaken,’ zegt Michael nogal opmerkzaam tegen mam.

‘Hm-m,’ reageert ze.

Die avond neemt Michael mijn moeder mee uit eten. Vanmiddag kwam ze mijn slaapkamer binnen om erover te praten, vlak nadat mijn wekker zich een gat in mijn uitgeputte bewustzijn had gehamerd. Mijn ogen voelden aan alsof iemand ze met een vijl had bewerkt, maar ik wilde niet te lang in bed blijven omdat ik vanavond wil kunnen slapen.

‘Lily,’ begon ze, ‘Michael heeft me mee uit eten gevraagd.’

‘En?’

‘En ik vroeg me af of het goed is dat ik ga.’

‘Waarom vraag je mij dat? Gewoonlijk vraag je me nooit toestemming om iets te doen.’

‘Nee, maar het komt doordat ik het, nou ja, vervelend vind dat ik je op de eerste avond in een nieuw land alleen laat...’

‘Aha, schuldgevoel. Maak je niet druk, mam, ik kan wel voor mezelf zorgen.’ Onmiddellijk ziet ze er verslagen uit. ‘Echt,’ voeg ik er schuld bewust aan toe, ‘vermaak je. Leer die vent kennen. Hij lijkt me aardig.’

Haar gezicht splijt open in een enorme glimlach. ‘Ja hè, vind je niet?’

‘Ja, dus hou hem niet zo voor het lapje als je met al die anderen hebt gedaan.’ Sorry, maar mijn medeleven kent grenzen.

Josh zit in de woonkamer televisie te kijken als ik eindelijk uit mijn slaapkamer kom. Mam en Michael zijn een halfuur geleden vertrokken.

‘Ik dacht dat je sliep,’ zei hij.

‘Dat was ook zo,’ reageerde ik. ‘Het is een vreemd en prachtig fenomeen, maar mensen hebben de neiging ook weer wakker te worden.’

‘Ik was van plan pizza te bestellen.’ Hij negeert mijn sarcasme. ‘Hier, kijk maar wat je wilt.’ Hij reikt me een afhaalmenu aan en ik plof op de driezitter neer. Hij zit in een versleten stoel met hetzelfde vaalblauwe velours. Zijn voeten liggen op een vurenhouten salontafel. ‘Pa heeft wat geld achtergelaten,’ voegt hij eraan toe.

‘O,’ zeg ik, ‘joepie!’ Fronsend kijkt hij me aan en ik heb moeite mijn gezicht in de plooi te houden terwijl ik het menu bestudeer. Ik zie al meteen wat ik hebben wil en geef het menu terug. ‘Mag ik een cakeje?’ Ik knik naar de vierkante stukjes cake met chocola en kokos op tafel.

‘Bedoel je niet “lamington”?’

‘Waar ik vandaan kom noemen ze dat cake.’

‘Waar je nu bent heet het lamington.’

‘Ik zal hier niet zo lang zijn, dus ik ga mijn woorden niet aanpassen.’

‘Is dat zo? Waar ga je heen dan?’

‘Terug naar Engeland, als je dat zo nodig moet weten.’

‘En gaat je moeder met je mee?’

‘Hoezo, wil je haar niet hier hebben dan?’

‘Als ze mijn vader gelukkig maakt, kan ze blijven.’

‘Daar zou ik maar niet op gokken.’

‘Moet je zo lullig zijn?’ snauwt hij.

‘Nee, dat hoeft niet.’

‘Fijn.’

‘Ik kies ervoor om het te zijn.’ Hij kijkt me nors aan. ‘Maar mag ik nou een cakeje of hoe zit dat?’ Hij antwoordt niet meteen, dus ik buig voorover en pak er eentje.

‘Tast toe,’ zegt hij bars als ik al een hap heb genomen. Dan pakt hij een telefoon van een bijzettafel. ‘Weet je al wat je wilt?’

‘Ham en ananas,’ zeg ik.

‘Hetzelfde als ik.’

‘Zullen we er eentje delen dan?’

‘Nee, ik wil een hele.’

‘Hou je niet van delen?’

‘Ik deel mijn huis met je, of niet dan?’

Ik verstijf, maar ik probeer niets te laten merken. ‘Dat is groot genoeg,’ mompel ik. Hij negeert me en toetst het nummer in.

Mijn nieuwe ‘thuis’ heeft vier slaapkamers, waarvan er twee aan mam en mij zijn toegewezen, ook al is het een kwestie van tijd voor ze in alle opzichten bij Michael intrekt. Verder is er een aardige keuken en een redelijk grote zitkamer. Michael heeft een slaapkamer met badkamer, maar er is maar één andere badkamer. Wat betekent dat ik die met Josh moet delen. Fantastisch. Hoe knap hij er ook mag uitzien, als hij natte handdoeken op de grond laat liggen, zweer ik dat ik ze op zijn bed gooi.

Josh legt de telefoon weg en zet de televisie harder. Zwijgend zitten we daar tot de deurbel een halfuur later gaat en de komst van ons eten aankondigt. Het is lang genoeg om me aan het den-

ken te zetten. Gewoonlijk ben ik niet zo'n kreng, maar... O, ik weet het niet. Opeens voel ik alle energie verdwijnen.

Josh komt terug met de pizzadozen en laat ze op de salontafel vallen.

'Ga je morgen werken?' vraag ik. Ondertussen worstel ik om slierten mozzarella los te krijgen die zich aan een stuk pizza vastklampen. Josh is kennelijk niet het bord- en bestektype.

'Morgen is het zondag, dus nee,' antwoordt hij bot.

'Ik vergeet steeds welke dag het is,' zeg ik rustig. 'Dat wil wel eens gebeuren als je hele leven in korte tijd op zijn kop wordt gezet.'

Josh kijkt me aan en zijn gezicht verzacht. 'Dit past helemaal niet bij pa,' merkt hij op.

'Dit is mijn moeder ten voeten uit.' Mijn toon wordt harder als ik de pizzadoos op schoot trek. 'Weer een reclameblok! Hoeveel reclame hebben jullie hier wel niet?'

Josh mompelt iets binnensmonds en neemt een enorme hap van zijn pizza. De rest van zijn maal verorbert hij in stilte.

'Wanneer ga je dan terug naar Engeland?' vraagt hij na een tijdje.

Ik gooi mijn donkere haar naar één kant. 'Zodra ik achttien ben.'

Hij neemt me onderzoekend op. 'Hoe oud ben je nu dan?'

'Vijftien, bijna zestien. En jij?'

'Achttien.' Stilte. 'Ik dacht dat je ouder was.'

'Verdorie, je hebt me door. Eigenlijk ben ik vijfendertig.'

'Is dat zo?' Hij trekt een wenkbrauw op.

'Ja. Gevangen in het lichaam van een vijftienjarige.' Ik zet mijn half opgegeten pizza opzij en leg mijn blote voeten op de salontafel. Had ik mezelf maar een pedicure gegeven voordat ik deze kant op kwam! Josh bekijkt mijn benen, dan mijn borsten, waar zijn blik een paar seconden langer blijft hangen.

'Heeft die vijfendertigjarige even mazzel,' bromt hij.

'Zit je me in de zeik te nemen?' kaats ik terug. Hij snuift min-

achtend als ik mijn voeten van tafel trek, ze onder me op de bank vouw en mijn armen over elkaar sla. Loom komt hij overeind.

‘Ik ga vanavond stappen in Stirling met een stel vrienden,’ kondigt hij aan. Tegelijkertijd reikt hij met een arm naar achter om zich tussen zijn schouderbladen te krabben. Ik vang een glimp op van zijn strakke gebruinde buik.

‘Veel plezier.’ Ik kijk weg en doe een schietgebedje dat hij mijn bloot niet ziet.

‘Ga mee als je zin hebt,’ stelt hij nonchalant voor.

‘Nee, dank je.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik kapot ben.’

‘Lafaard.’

‘Heb je enig idee hoe laat het nu in Engeland is?’ vraag ik verhit. Mijn hersens kraken om snel het tijdsverschil uit te rekenen.

‘Wat je wilt,’ is zijn reactie als hij de kamer uit slentert.

Het kost me ongeveer vijftien seconden om uit te rekenen dat het in Engeland halftien ’s ochtends is en dat ik, afgezien van mijn dutje eerder, in feite de hele nacht wakker ben geweest. Ik sta op het punt dat feit achter Josh aan te roepen, maar besef op tijd dat ik dan alleen maar truttig klink. Nadat ik ben opgestaan, pak ik de afhaaldozen, zet de televisie uit en loop naar de keuken voor een glas water. Buiten wordt getoeterd. Josh duikt op in de deuropening als ik mijn glas uit de kraan vul.

‘Dat zou ik niet drinken,’ adviseert hij. ‘Er staat regenwater in de ijskast.’

Ik kijk naar mijn glas. ‘O, oké.’

‘Dat is mijn lift,’ zegt hij als er weer wordt getoeterd.

‘Wie is het? Bruce? Sheila?’ Josh lijkt het niet grappig te vinden. Ik dacht dat het dat wel was.

‘Zie je later.’

‘Niet als ik je eerst zie!’ roep ik hem stom achterna. De voordeur knalt dicht.

Ik gooi het kraanwater in de gootsteen en zucht als ik me rea-

liseer dat ik alleen in het huis ben. Ik schenk water uit de kan uit de ijskast in, waarna ik blootsvoets door de gang naar mijn slaapkamer loop. Ik trek mijn neus op bij de aanblik van de groen met bruine gordijnen en bijbehorende beddensprei. Misschien pak ik mijn slaapkamer toch maar wel aan. Eerder had ik besloten dat ik die zou laten zoals hij is, omdat het niet veel zin heeft hem aan te passen als ik dit toch nooit als mijn thuis zal beschouwen. Maar bij nader inzien denk ik niet dat ik zo kan leven, zelfs niet voor korte tijd. Misschien regel ik wel een paar posters of zo, en neem een andere spreij als ik iets goedkoopt en vrolijk kan vinden.

Ik loop naar het raam om naar buiten te kijken. Dat biedt uitzicht op de heuvels. Voor het eerst zie ik iets op de top wat op een kasteel lijkt. Vreemd. Dan trek ik de gordijnen dicht.

Mijn koffer staat nog op de vloer bij het raam. Het heeft niet lang geduurd om hem uit te pakken, want ik mocht maar één koffer meenemen, iets waar mam en ik heftig over hebben geruzied voordat we vertrokken. Ik ga naar de badkamer om mijn tanden te poetsen, waarna ik terugloop naar de slaapkamer. Ik trek mijn pyjama aan en schuif dan mijn koffer onder het bed, zodat hij uit de weg is.

‘IIIIIIII!’

Ik slaak een bloedstollende kreet en spring op bed als een buitensporig grote spin eronderuit schiet en met halsbrekende snelheid in de richting van de deur rent. Terwijl ik wiebelend op het matras sta, met de angst die door mijn lijf giert, dringt het verschrikkelijke besef tot me door dat als ik hem niet kwijtraak, ik in dezelfde kamer moet slapen. Gespannen draai ik mijn hoofd in de richting waarheen hij is gevlucht.

Ze zijn banger voor ons dan wij voor hen, ze zijn banger voor ons dan wij voor hen, ze zijn banger voor ons dan wij voor hen... Die mantra deed het thuis wel goed, maar hier kunnen spinnen dodelijk zijn.

Voorzichtig klim ik van het bed en grijp een gymp die binnen

handbereik ligt, als wapen. Me hopeloos hulpeloos voelend op blote voeten sluip ik voorzichtig naar de deur, terwijl ik scherp uitkijk naar zwarte spinnenpoten tegen de plint.

Niks. Niente. Nada. Ik weet niet of hij onder de deur door is verdwenen of nog ergens samen met mij in de slaapkamer rondwaart. Het enige wat ik zeker weet, denk ik bij mezelf als ik met een ongemakkelijk gevoel in bed klim, is dat ik niet lekker zal slapen vannacht.